

Každá by ho chtěla –
ale on chce tebe...

EX VE MĚSTĚ

PORTIA MACINTOSH

EX VE MĚSTĚ

EX VE MĚSTĚ

PORTIA MACINTOSH

Text © Portia MacIntosh, 2024
Cover Design by Alexandra Allden
Cover Photography: Shutterstock
Translation © Barbara Hajná, 2025
Czech edition © Nakladatelství Slovart, s. r. o., 2025
First published worldwide in English by Boldwood Books Ltd.
Translation rights arranged through The Agency srl of Vicki Satlow.
All rights reserved

Morální právo Portie MacIntosh být identifikována coby autorka tohoto díla je zajištěno v souladu se zákonem Copyright, Designs and Patents Act 1988.

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této knihy nesmí být reprodukována v žádné podobě a za pomoci žádných elektronických či mechanických nástrojů, včetně systémů pro uchovávání a sběr dat, bez písemného souhlasu autorky. Výjimku tvoří pouze krátké citace v recenzích.

Ex ve městě

Z anglického originálu *Ex in the City*,
vydaného v roce 2024 nakladatelstvím Boldwood Books Ltd.,
přeložila Barbara Hajná
Redigoval Ondřej Pauser
Korektury Adéla Lapáčková
Editorka Kateřina Eliášová
Sazba Alias Press, s. r. o., Bratislava
Tisk FINIDR, s. r. o., Český Těšín
Vydalo Nakladatelství Slovart, s. r. o.,
Oderská 333, 196 00 Praha 9 – Čakovice, v roce 2025
Vydání první

Cena uvedená na obálce je nezávazným
doporučením pro konečné prodejce

ISBN 978-80-276-1298-7

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

www.slovart.cz

info@slovart.cz

Tato kniha je beletristické dílo a kromě historických faktů je zde veškerá podobnost se skutečnými živými či zesnulými postavami zcela náhodná. Vydavatelé učinili, co bylo v jejich silách, aby získali nezbytná povolení týkající se použití materiálu chráněného autorskými právy, na něž dílo odkazuje či ho cituje. Za veškeré nedostatky v této oblasti se omlouvají a patřičné údaje rádi doplní do všech budoucích vydání.

*Mé báječné rodině za její neomezenou podporu.
Připíjím na dalších deset let!*

„No tak, Nicole, usměj se,“ naléhá fotograf Robert. „Nekoukej tak smutně, snad to není taková hrůza.“

Obrázek prý vydá za tisíc slov. Jaká slova by vyjádřila můj výraz na téhle fotce, to si radši ani nepředstavuju.

Znechuceně se zašklebím. Nesnáším ten obrat – nekoukej tak smutně. Patří mezi věty, které říkají výlučně muži ženám, a pochybuju, že by se to někdy setkalo s nějak příznivým ohlase. Jestliže na mě někdo štěká takovéhle pokyny, zrovna když se ze všech sil snažím uvolnit, nezmůžu se na nic lepšího než mdlý úsměv Mony Lisy. Je divné, jak si na tohle nedokážu zvyknout.

U Roberta by vám okamžitě bylo jasné, že je to fotograf, jakmile byste se na něj koukli. Bude mu přes čtyřicet a zjevně tíhne k umění, je to takový ten týpek, u kterého byste čekali, že bude vysedávat před nějakou pařížskou kavárnou, jednou rukou si bude ke rtům zvedat šálek s espresem a ve druhé svírat vintage foťák. Dlouhé hnědé vlasy protkané několika stříbrnými pramínky má na temeni stažené do uzlu. Přesto pohazuje hlavou, jako by mu do očí padaly uvolněné pramínky – zřejmě ze zvyku –, čímž posiluje dojem snoba, který z něj nejen vyzařuje, ale dokonce se zdá, že si ho Robert úmyslně pěstuje.

„Rowane, jednou rukou ji obejmí, předved', jak moc ji miluješ,“ vyžaduje Robert a posouvá si přitom kulaté brýle v obroučkách ze želvoviny po hřbetě nosu výš.

Rowan, který stojí vedle mě, se na mě na okamžik zadívá a pak Roberta poslechne. Lehce se pohnu, abych si našla pohodlnou pozici, když mi teď záda objímá paži a jeho ruka mi tiskne rameno.

„A vy, děti, kdybyste se mohly pošoupnout trošku blíž k mámě,“ velí Robert dál. „Nicole, tomu menšímu polož ruku na rameno.“

Ned – „ten menší“ – na mě upře pohled.

„No tak,“ vybídne ho Rowan s úsměvem.

Pětiletý Ned stojí přede mnou a osmiletý Archie před tátou. Pózuje doma v kuchyni, před dvoukřídlými dveřmi, které vedou dozadu na zahradu, ale jako domov mi to zrovna teď nepřipadá.

„Tyhle fotky mají ukázat, jaká jste šťastná rodinka – tak se usmívejte,“ připomíná Robert nám všem. „Zamilovaný pár, nádherné děti, velký dům. Je to jako sen!“

Rowan před objektivem působí naprosto uvolněně, vypadá přirozeně hezky. Je to influencer zaměřený na životní styl, vydělává si sponzorovaným obsahem a reklamami, které zařazuje do svých videí. Původně se prosadil jako „gymfluencer“ – však víte, to jsou ti chlápci, co dávají na net fotky z posilovny a prodávají proteinové prášky –, ale poslední dobou svou značku orientuje spíš směrem k rodinnému životu. Před lety se z něj stal virál, protože ho na hřišti, kde byl s dětmi, kdosi vyfotil, jak do pasu nahý visí z prolézačky a skupinka matek na nedaleké lavičce obdivně očumuje jeho břišní svaly. Dostal přezdívku „Sexy táta“ a od té doby se soustředí na obsah rodinného typu, předvádí, jak si žije šťastně a spokojeně, jak dokáže zabavit děti, jak renovuje vlastní obrovský dům ve vesnici, která vypadá dokonale jako z katalogu. Sledující mužského pohlaví ho berou jako vzor. Chtějí být jako on, vést jeho život, napodobit jeho styl. Pokud jde o ženské

sledující, no, skutečnost, že vypadá k světu a zveřejňuje plno fotek, na kterých nemá tričko, určitě neškodí.

Rowan je vážně fešák. Právě vzhledem mě upoutal, když jsme se poprvé setkali. Má krátké vlnité hnědé vlasy, které si vždycky vyfouká úhledně dozadu, jasné modré oči a čelist s tak ostrou linií, že by se s ní dalo řezat sklo. Hned se pozná, že se o sebe stará – hydratuje si pleť a na vlasy používá kondicionér – a že denně cvičí v posilovně. Vypadá, jako kdyby i ty jeho dokonalé svaly měly svaly, v takhle skvělé formě je. Ale i když mi do oka padl jeho zevnějšek, do srdce se mi vloudila jeho povaha. Je mu sedmatřicet, takže je o pár let starší než já, ale jeho zralost mu jen dodávala na přitažlivosti. Připadal mi tak laskavý, tak pečující, tak rodinně založený, a přesně tohle jsem chtěla. Pěkný klidný život s milovaným mužem a šťastnou rodinu, ideálně v krásném domě v rozkošném koutě země.

„Perfektní úsměvy, hoši, dobrá práce,“ chválí Robert kluky.

Vychovává je tatínek, jehož celý život se odehrává na sociálních sítích, takže při pózování před objektivem si počínají naprosto přirozeně. Natáčení je pro ně normální, jsou zvyklí, že všechny významné okamžiky se zaznamenávají. Žertem říkávám, že Ned, který má odjakživa sklony k nehodám, si nikdy nic nezlomil, dokud ho přitom nikdo nedokumentoval. Mnohokrát upadl a neudělal si ani škrábanec – až do dne, kdy ho Rowan natáčel, jak pobíhá po louce, a tehdy si Ned zlomil nohu.

Naproti tomu já ve světle reflektorů nijak nezářím. Ale k tomuhle cirkusu už jednou patřím a tím pádem jsem si zřejmě získala svou trochu pozornosti coby Rowanův protějšek, „máma – influencerka“, i když já беру instagram jen jako zábavu, není to místo, kde bych chtěla vytvářet vlastní obsah. Lidi mě ale sledují, protože patřím k Rowanovi, chtějí vidět, co dělám, chtějí mít přehled o všech stránkách našeho pohádkového života. Na svém účtu si můžu udržet soukromé nastavení, ale na Rowanově patřím mezi veřejné postavy. Není to však moje zaměstnání na plný úvazek, mám totiž skutečnou práci – občas mi připadá, že jako

jediná v celé vesnici. Little Harehill není zrovna ten typ obce, kde žijí zaměstnaní lidé (a to platí zejména o rodičích, kteří vychovávají malé děti), což je paradox, protože bydlení tady přijde pěkně draho. V podstatě jde o takovou tu vísku, kam se člověk nastěhuje, aby mohl s rodinou žít ve velkém domě, když přitom nechce bydlet uprostřed Londýna (anebo by chtěl, ale zároveň chce velký dům s krásnou zahradou, který nestojí třicet milionů liber), a kde každý soutěží se všemi okolo – ať už o to stojí, nebo ne.

„No jen se na sebe podívejte, jste tak překrásní, tak šťastní, lidi se zblázní závistí.“ Robert si při cvakání spouští málem prozpěvuje.

Jasně, o to právě jde.

Rowan mě k sobě přitiskne a já bezděčně ucuknu.

Obrázek možná vydá za tisíc slov a náš život možná vypadá dokonale jako z obrázku, ale nevěřte všemu, co vidíte na netu.

Tady to má k dokonalosti hodně daleko – ale ne dneska, ne na téhle fotce.

Žertem říkávám, že výška školného se dá odhadnout podle toho, kolik péče škola věnuje svým uniformám. Tady v Little Harehillu, ve škole, kam chodí kluci, nejenže k oficiálnímu stejnokroji patří i slamáčky, ale holky ani nemají dovoleno stahovat si vlasy čímkoli jiným než speciálními školními gumičkami ve zvláštním odstínu lesní zeleně. Možná to dětem prospívá, když musejí takhle přísná pravidla dodržovat, ale podle mě je to v tak nízkém věku přehnané. Když mi bylo tolik, co dnes Nedovi, nejspíš jsem dost času ve škole strávila s kečupem ve vlasech, protože konečky dlouhých a věčně rozlitaných světlých loken jsem si často neúmyslně namáčela v jídle. Upřímně řečeno se mi to tu a tam stane i teď, a to je mi třicet čtyři.

Škola sídlící v majestátní kamenné budově, která jako by vypadla z nějakého viktoriánského románu, je ten typ vzdělávací instituce, kde vám na třídní schůzce nabídnou občerstvení podle jídelního lístku a čaj se podává v porcelánových šálcích. Skutečná výuka skutečných dětí jako by tvořila jen menšinu toho, co se tu odehrává. Pro rodiče z Little Harehillu – neboli z říše perfektně sestříhaných živých plotů a extravagantně komponovaných zahrad – jsou zřejmě daleko důležitější společenské styky, večírky a především prostor pro vzájemné soupeření. A nejde

jen o to, že by rodiče závodili, kdo má po všech stránkách nejpůsobivější dítě, kdepak, to je na téhle olympiádě středních vrstev jenom jedna nepříliš podstatná disciplína. Medaili může získat i ten, kdo má nejdražší auto, největší dům anebo, což je bizarní (a navíc totálně sexistické), kdo má nejmladší manželku nebo nejbohatšího manžela.

Otálím na hřišti, přenáším váhu z jedné nohy na druhou, čekám na Archieho a Neda a snažím se vyhybat jakémukoli očnímu kontaktu. Ona vám totiž témata hovoru brzy dojdou, když dvakrát denně postáváte na stejném místě a pokaždé se tam vídáte s těmi samými lidmi – s lidmi, kteří stejně jako vy touží jenom si dál hledět svého. A doma s kluky pak dojde na další každodenní opakování, zase budeme nevyhnutelně dvacet minut probírat, co by si tak oba byli ochotní dát dneska k večeři. Vážně, neustále mění názory na to, jaké jídlo jim chutná a jaké je podle nich smrtelný jed, což by bylo v pohodě, až na to, že se nikdy neshodnou na stejných potravinách ve stejnou dobu. Děti jsou jako ty prstýnky, které mění barvu podle nálady, a jejich náhlou proměnu způsobí vždycky nějaká neznámá (a prakticky nezjiitelná) skutečnost. Bývají to buď ti nejroztomilejší chlapečkové na světě, nebo – pokud se o dětech takhle můžu vyjádřit – ti největší debilové. V tomhle jsou víceméně po tátovi.

Sleduju, jak se kolem mě shromažďuje obvyklé osazenstvo. Většinou aupairky – protože ani maminky, které nechodí do práce, svoje děti pokaždé nevyzvedávají samy, ačkoli to zase bohatě vynahrazují neuvěřitelnou aktivitou v jiných směrech. Funguje tu velmi čínorodý klub matek, do kterého mě zřejmě nikdy tak úplně nepřijmou, ale budí dojem, že vyžaduje zapojení na plný úvazek. Popravdě řečeno mám pocit, že právě moje skutečná práce na plný úvazek mi brání v tom, abych se stala jeho plnoprávnou členkou, jenže na ty neustálé ranní dýchánky u kávičky, zasedání výboru pro pořádání oslav, schůzky, jejichž smyslem jsou drby a opovržlivé odsudky (Felicia Hickmanová si loni natřela vchodové dveře narůžovo a myslím, že jí to ještě

nikdo neodpustil) – na tyhle věci zkrátka nemám čas a ani o ně nestojím.

Potom si ale v zástupu uštvaných chův všimnu jedné třicát-nice, která se vřele usmívá – na tak studený a nevlídný den až moc vřele. Vypadá to, že se usmívá na mě, upírá na mě přátelský pohled – dívá se na mě, jako by mě znala. Já bych řekla, že jsme se v životě neviděly.

Nechci být nezdvořilá, takže – a taky pro případ, že jsme se už setkaly, ale mně to kdovíproč vypadlo z hlavy – se na ni krátce přátelsky usměju. Ona to kupodivu pochopí jako pozvání a vykročí ke mně.

„Ahoj, já jsem Lisa,“ promluví hlasem stejně hřejivým a vstřícným, jako je její úsměv.

„Těší mě, já jsem Nicole,“ odpovím.

„Pardon, vím, že to zní divně, ale připadá mi, že vás odněkud znám,“ pokračuje Lisa.

Zvědavě nakloním hlavu a pozorně se jí zahledím do tváře. Lise bude pár let přes třicet, asi jako mně, ale povědomá se mi vůbec nezdá. Je vysoká, dokonce nápadně vysoká, a má dlouhé lesklé rudé vlasy. Vypadá docela působivě, takže se mi nechce věřit, že bych na ni zapomněla.

„Lidi tady v okolí často znají mého partnera, Rowana Nuttera,“ nadhodím, protože Rowana ve vesnici zná a zbožňuje úplně každý.

„A Nicole vidáme každou chvilku na jeho instagramu,“ dodá aupairka Suzanne, která se zničehonic rozhodla zapojit, celá natěšená, že pomůže k vyřešení záhady.

Lisa svraští čelo a zjevně si láme hlavu.

„Ne, to není ono,“ opáčí nakonec a lehce si povzdychne. „Hm, je to divné, možná prostě máte takový povědomý obličej. Ale přísahala bych, že už jsem vás viděla – možná v nějakém jiném životě, že?“

„Možná,“ přisvědčím s úsměvem. „Každopádně jsem vás ráda poznala.“

„No jo, já obvykle děti nevyzvedávám,“ začne vykládat. „Nastěhovali jsme se sem nedávno a většinou je tu naše au pair...“

Snažím se soustředit na Lisina slova, ale myšlenky se mi toulají jinde. Lisa a já jsme vrstevnice, ale ona mluví s místním přízvukem (tím přízvukem předměstských mamek k nakousnutí, kterým tady mluví všechny kromě mě) a já vyrostla skoro tři sta kilometrů odsud, v Leedsu, takže v dětství jsme na sebe nejspíš nenarazily. Jenže mezi naším dětstvím a současností utekla spousta let a právě tohle mi dělá starosti, to a její volba slov, že jsme se možná setkaly v nějakém jiném životě, protože já jsem kdysi opravdu vedla úplně jiný život, světelné roky vzdálený od toho současného, a nejenže jsem tvrdě dřela, abych ho nechala za sebou, ale taky dělám, co je v mých silách, abych ho před všemi – tedy před místními obyvateli, kteří začnou kvůli sebemenší zámince vyšilovat – utajila.

Přemýšlím, jestli mě Lisa nemohla znát tenkrát, jestli se snad tehdy naše cesty protnuly, nebo jestli mě třeba jenom někde zahlédla – nejspíš někde, kde jsem neměla být. Ať už to bylo jakkoli, pokud mě tenkrát vážně znala, tak se musím vynasnažit, aby si na to nevzpomněla.

Poslední, co bych teď potřebovala, by bylo, aby se mí noví přátelé – a ostatně taky Rowan – seznámili se starou Nicole. Doufám, že moje tajemství je pořád v bezpečí. Aspoň prozatím...

Probudím se a přitom se v posteli instinktivně protáhnu. Zvolna otvírám oči, opatrně, aby si zvykly na světlo. Ještě nejsem tak úplně vzhůru. Něco mi ale připadá divné a pak nohama narazím do nějakých jiných, a když tak mžourám skrz ospalá víčka, dojde mi, že tu neležím sama.

Vyděsím se, protože jsem pochopitelně nečekala, že se mnou pod peřinou bude ještě někdo, a moje tělo se bleskově rozhoduje: bojovat, nebo utéct? Srdce mi buší tak prudce, až mám pocit, že vybuchne – a vybuchnout by mi mohla i hlava, protože si náhle uvědomím, že zadržuju dech. Potom se ale na vteřinku přece jen zamyslím, dojde mi, že je to jen Rowan, a zase se uklidním – i když ne tak docela.

„Rowane,“ ozvu se a sotva přitom popadám dech. Zjištění, že je to on, mi přineslo jen částečnou úlevu. „Co to sakra vyvádíš?“

„Pšš, klid,“ chlácholí mě. „Je Den matek, kluci ti chtějí přinést snídaní do postele.“

„Cože?“ ptám se nevěřicně. „Takže mi sem vlezeš, když ještě spím?“

„Chtějí tě probudit snídaní a já nechci, aby zjistili, že už spolu nespíme v posteli. Když mě najdou tady, tak jim to bude dávat

smysl,“ vysvětluje. „No tak, Nicole, můžeš být ráda, že je vůbec něco takového napadlo.“

Pane jo, jedna věta a už se mu povedlo vyvolat ve mně výčitky svědomí hned kvůli dvěma věcem. Jednak proto, že spíme odděleně, a potom že nejsem Archieho a Nedova pravá máma.

„Mohl jsi mě normálně probudit, místo aby ses mi sem nakvartýroval,“ upozorním ho.

„Ale no tak, Nicole, dopřej jim tuhle chvilku,“ trvá na svém Rowan. „Jenom kvůli tomu, co momentálně cítíš ke mně, jim ten den nemusíš zničit.“

Říká „momentálně“, jako by se moje city měly každou chvíli změnit, jenže to je podle mě fakt, ale fakt hodně nepravděpodobné. Tentokrát má u mě utrum.

Do místnosti se přisourají Archie a Ned, obličejе jim září hrdosť a já se musím usmát. Archie nese tác se šálkem čaje, který vypadá studeně (ne že bych snad chtěla, aby osmiletý kluk operoval s vařící vodou), a rovnováhu se snaží udržet tak pečlivě a soustředěně, až to skoro budí dojem, že tím spíš čaj rozlije. Ned mi zatím podává misku, která zřejmě obsahuje směs různých cereálií – v té míchanici vidím mimo jiné otrubové vločky a čokoládové Coco Pops a neumím si představit, že by tyhle dva druhy nějak šly dohromady, ačkoli, na druhou stranu, když se k otrubovým vločkám přidá cokoli jiného, tak je to může jedinečně vylepšit, ne?

Prohlížím si snídani, kterou mi připravili, a koušu se do rtu, abych se nerozesmála. Přinesli mi hrnek studeného čaje a misku rozmáčených cereálií, ale zjevně jim to dalo dost přemýšlení a práce a teď se oba tváří tak šťastně, že jsou k zulíbání a já je nemůžu zklamat. Navíc si uvědomuju, že jsou sice malí – a nejsem si ani jistá, jak moc si můžou pamatovat mámu, která zemřela, když Nedovi ještě nebyl ani rok –, ale takové svátky jako ten dnešní pro ně stejně musí být náročné. Tu snídani sním do posledního drobečku.

„No ne, děkuju vám, kluci,“ řeknu s upřímnou vděčností, zvednu lžičku a opatrně si naberu první sousto.

Díky rozmanitým chutím a texturám použitých ingrediencí znamená každá lžička událost. Někdy příjemnou, někdy o něco méně. Myslím, že jde o ty chvíle, kdy natrefím na nějakou kombinaci typu celozrnné Weetabix plus medem slazené Honey Monster Puffs, lehce dochucenou popraškem Coco Pops, to už je pohromadě skutečně tak trochu moc.

Dám si pořádný doušek čaje, abych tu chuť spláchla.

Archie už v osmi letech vypadá jako Rowanova miniatura. Zdědil jeho tmavé vlnité vlasy a ten skoro chladný modrý odstín jeho očí je taky stejný jako u Rowana. Po tátovi má i dobrodružnou povahu a neúnavnou energii, která ho pohání ve všech možných aktivitách na čerstvém vzduchu. Už teď miluje sport a vím, že se Rowan nemůže dočkat, až bude Archie o něco starší a několika sportovním odvětvím se začne věnovat seriózněji.

Pětiletý Ned je naopak pořád benjamínek rodiny. Má ty typicky světlé vlásky malých dětí, které mu rámuji rozkošnou kulatou tvářičku. Oči má jasné a výmluvné a zajímá ho naprosto všechno, takže pořád něco bere do rukou, vyptává se a možná ze všeho nejradši má, když mu někdo předčítá.

Oplatím jim zářivý úsměv a jejich gesto mě hřeje u srdce.

„Děkuju, kluci. Udělali jste mi ohromnou radost,“ řeknu jim.

Archie, který se i pohybuje jako zmenšený Rowan, se předkloní, protože už nemůže potlačit zvědavost.

„Chutná ti ta snídaně?“ ptá se a dívá se mi upřeně do očí.

S chlapem, který má děti, jsem před Rowanem ještě nikdy předtím nechodila. Je to zvláštní, když kolem něj pořád pobíhají tyhle malé roztomilé verze jeho samotného, tak líbezné a nevinné – jenže, jak se teď ukazuje, pro dotyčného chlapa je taky úžasné snadné používat je v různých situacích jako štít.

Přikývnu a navzdory bizarní směsi cereálií se snažím zachovat vážnou tvář. Díkybohu se mi to podaří.

„Je vynikající, Archie,“ ujistím ho. „Fantasticky se vám povedla.“

„Je lepší, než když dělá snídani táta?“ chce vědět Ned, a jak přítom tazavě nakloní hlavu, světlé lokny mu poskočí.

Ha. Jako by táta v tomhle domě někdy připravil cokoli k jídlu, když si tedy odmyslíme nějakou pitomost kvůli instagramu, u které mu někdo platí, aby se při jejím vaření natáčel, ovšem to zas nikdy není nic, co by kluci – nebo koneckonců i já – měli zájem jíst.

„No to rozhodně,“ odpovím. „Vlastně bych řekla, že byste vy dva mohli začít dělat snídane pro tátu.“

Rowan se nad tím návrhem uculí. Je mu jasné, že tak dobrá, jak předstírám, ta snídane být nemůže. Doufám, že je mu taky jasné, že takovou kombinaci cereálií, jejíž konzumaci by si mohl získat moje odpuštění, lidstvo dosud neobjevilo.

„Tak jo, kluci, co kdybychom teď Nicole dali dárek?“ nadhodí Rowan nadšeně.

Kluci, rázem taky nadšení, zajásají, takže se usměju a dál se ze všech sil snažím dělat, že je všechno v nejlepším pořádku. Namáhám se jen sama kvůli sobě a kvůli klukům, protože bychom neměli doplácet na to, že Rowan je kretén.

„Nicole, natáhni si tohle,“ vybídne mě Rowan hlasem, ve kterém se mísí naděje a nedočkavé vzrušení, a hodí po mně župan. „A přijď za námi dolů. My ti zatím ten dárek nachystáme.“

Povytáhnu obočí.

„Dobře,“ odvětim stručně.

Vylezu z postele, jak po mně chtěl, ale místo županu si ze skříňky vezmu tepláky a mikinu s kapucí. Už se tady prostě necítím jako doma, není mi tu dost pohodlně, abych se po domě klidně procházela jen v županu.

Moje ložnice, kde jsem do doby, než se všechno podělalo, spala s Rowanem, je místnost, na které jsem se pěkně nadřela. Sama jsem ji nově zařídila: moderní obklady, trendy tlumené tóny, nový nábytek s velkou postelí uprostřed. Chtěla jsem vytvořit dokonalou ložnici, oázu klidu, která zajistí kvalitní spánek. A taky se mi to povedlo, ložnice je to perfektní, ale zanedlouho

jsem zjistila, že místnost si sice můžete vymazlit, jak chcete, jenže to, co se v ní děje, můžete stejně ovlivnit jenom do určité nevelké míry. Nyní už mi ložnice jenom připomíná prostor, kterým bývala, prostor, jenž mi kdysi připadal jako „náš“, ale teď už bych sotva řekla, že je můj, a vzhledem k tomu, že až se vyřeší to, co Rowan způsobil, mám v plánu se odstěhovat, brzy už to tady moje nebude vůbec. Už se tady nikdy nevyspím, při čtení už nebudu moct zabořit prsty u nohou do huňatého koberečku, uvelebená na malé pohovce s opěradlem, kterou jsem vybírala celé týdny, protože jsem si chtěla být jistá, že je to ta pravá pro nás oba. A ano, až odsud nakonec odejdu, tu pohovku i kobereček bych si sice mohla vzít s sebou, jenže zatím nemám tušení, kam půjdu, takže plány na stěhování nábytku bych nejspíš ještě měla odložit.

Dlouhé světlé vlasy si zamotám do drdolu na temeni, zhluboka se nadechnu a vyjdu z útočiště, které mi ložnice stále poskytuje. Momentálně je to jediné místo, kam Rowan (většinou) nesmí, jediné místo, kde se nemusím přetvařovat. Zato tady na chodbě a taky jinde v domě – a všude mimo dům – je třeba neustále udržovat zdání. Představení musí pokračovat a tuhle přiblblou šarádu řídím já. To já jsem principálka cirkusu, který teď představuje můj život, zrovna teď, když už jsem si myslela, že svoje pitomé bláznivé období mám jednou provždy za sebou a dál už budu žít jenom normálně a šťastně až do smrti.

Vyjdu na odpočívadlo nad schody. Je to velký prostor s nabýskanou dřevěnou podlahou, lesknoucí se v měkké sluneční záři, která sem proudí oknem vysokým od země až do stropu orientovaným na jih. Dokonce i v tak studeném březnovém dni, jako je dnešek, odpočívadlo zaplavuje přirozené světlo, a to mi po odstěhování bude fakt chybět. Vedou odsud dveře do čtyř ložnic, o patro výš jsou přitom ještě dvě další (říkáme tomu dětské patro), dále tu máme víc koupelen, než můžeme využít, a dohromady se tenhle dům zdá strašně velký a svým způsobem prázdný. Jako by od té doby, co se to mezi Rowanem a mnou pokazilo, vyprchala

láska, která místnosti v domě předtím vyplňovala, a po ní tu zůstalo jen chladné vakuum. Ale přirozené světlo se nezměnilo a drží mě tady i během temných dnů, takže zůstávám a bojuju, dokud to nebudu moci všechno napravit.

Ústředním bodem interiéru je hlavní schodiště, které se elegantně vine z odpočívadla dolů, lemované hladoučkými křivkami mahagonového zábradlí. Samotné schody jsou vyrobené ze dřeva sytého tmavého odstínu a uprostřed je pokrývá krémový běhoun. Většina schodů při došlapu zavrže, protože tohle je starý dům a dlouho užívané schodiště, které má za sebou už celá desetiletí vzpomínek, nemůžou žádné trendy barvy ani chytré osvětlení omladit. Schodiště zůstalo, kde je, i po renovaci. Na výměnu je moc krásné, i když po nových schodech by se dalo chodit tiše a mohly by mít skleněné zábradlí, které by se mnohem snadněji udržovalo. Zní to kýčovitě, ale tohle schodiště tak trochu připomíná můj současný vztah s Rowanem. Vypadá dokonale, ale když se na něj podíváte zblízka, poznáte, jak je rozvrzané a vyčerpané.

Scházím po schodech, po zábradlí přitom přejíždím dlaní skoro s láskou, jako by se mi po něm mělo stýskat, a doufám, že Rowan bude o jeho dřevo pečovat stejně, jako jsem to já dělala ty necelé tři roky, co tu bydlím – z toho víc než dva roky šťastně, takže výsledek není zas tak zlý.

Dorazím dolů a zjistím, že Rowan a kluci mě netrpělivě očekávají u hlavních dveří.

„Jsi připravená?“ ptá se Rowan natěšeně.

„To jsem,“ řeknu pokud možno s nadšením a nazouvám si přitom vysoké boty značky Ugg.

„Oukej, hoši, tak jdeme na to,“ oznámí Rowan.

Prakticky rozrazí obrovské vstupní dveře a kluci se vyhrnou ven. Rowan se zdrží, čeká na mě, a když pak spolu vyjdeme, otevřu pusu úžasem.

Na naší příjezdové cestě parkuje nablýskané bílé porsche, omotané červenou stuhou a korunované tou největší ozdobně

uvázanou zlatou mašlí, jakou jsem v životě viděla a která mu trůní na střeše jako nějaká fantastická dekorace.

„Všechno nejlepší ke Dni matek,“ popřeje mi Rowan zpěvavě a mobilem si přitom vyfotí můj výraz. Kristepane, tohle se zaručeně co nevidět objeví na jeho instagramu.

Koupil mi auto. Proč mi sakra koupil auto?

„Líbí se ti?“ ptá se mě Archie, kterého zřejmě mate moje reakce. Nejspíš vypadám nenadšeně, ale ve skutečnosti jsem omráčená.

„Strašně se mi líbí,“ odpovím, nasadím úsměv, doběhnu ke klukům a oba je obejmů.

Rowan udělá další fotku.

„Promiňte, jsem jenom v šoku,“ řeknu jim. „Fakt se mi líbí, hrozně moc. Je to nádhera, jen mě to překvapilo.“

„Chtěli jsme ti dát najevo, jak moc tě máme rádi a jak si tě vážíme,“ pronese Rowan, který se vetře do našeho objetí a všechny nás sevře svalnatými pažemi.

„Pojďme dovnitř,“ ozve se Archie.

„Jo,“ připojí se Ned a hned se žene za ním.

Rowan mě ještě okamžik objímá a ztiší hlas.

„Já jsem ti chtěl dát najevo, jak moc tě miluju,“ dodá a kvůli klukům udrží na tváři úsměv.

Taky se usměju, jenom malinko, stejně jako on zůstávám pro kluky v roli, ale jinak nemám tušení, co si počít dál.

Auto. Zasraný auto. Ví, že jsme spolu skončili, ví, že jakmile to půjde, tak se odstěhuju, a stejně mi koupí auto? Jako by se to, co udělal, dalo napravit nějakým autem. Ha. To teda ne, kamaráde, na to nestačí ani porsche. Já ho nepřijmu – vlastně se v něm ani neprojedu, ani jedinkrát.

Až na to, že...

„Kde je moje auto?“ zeptám se dost naivně, protože jakmile tu otázku vyslovím, napadne mě odpověď.

„Tvoje auto je tohle,“ ujistí mě Rowan.

Upírám na něj tázavý pohled a nehodlám promluvit, dokud mi neodpoví pořádně.